



Arrest

nr. 145 735 van 20 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Ook haar betoog inzake de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het hoorrecht als “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij asiel heeft aangevraagd en dat de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en mutatis mutandis een repatriëring naar haar land van herkomst, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. De Raad wijst erop dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 oktober 2014 met nummer 132 342 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij hebben geweigerd. De verzoekende partij zet op generlei wijze uiteen op grond waarvan zij meent dat hierdoor of door de repatriëring naar haar land van herkomst een schending van voornoemd artikel 3 zou voorliggen.

Waar de verzoekende partij hekelt dat zij niet weet waarheen zij zal uitgewezen worden en op welke manier dit zal gebeuren en zij verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Evenmin houdt de bestreden beslissing een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Bovendien toont zij niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. In zoverre zij stelt dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan concretiseren omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is, kan eveneens verwezen worden naar het voorgaande. Dit onderdeel van het betoog lijkt bovendien hypothetisch.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

In bepaalde omstandigheden, quod in casu, moet het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn zich er niet tegen verzet dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort. Dit is met name het geval wanneer de bevoegde nationale instantie het voornemen heeft om als gevolg van en om redenen van nauwe samenhang met een beslissing tot vb. weigering van internationale bescherming, een terugkeerbesluit af te leveren. In het kader van deze eerste procedure is de betrokkene noodzakelijkerwijze gehoord, zodat hij als dusdanig in staat gesteld werd om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 60). Derhalve dient de betrokkene niet noodzakelijkerwijs opnieuw gehoord te worden vooraleer een terugkeerbesluit wordt genomen, indien dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met een beslissing over het recht op internationale bescherming. In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgegeven, na het afsluiten van de asielprocedure – zoals ook blijkt uit bovenstaande vaststellingen– waarbij de verzoekende partij verschillende malen werd gehoord.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van artikel 41 van het handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, en artikel 7 van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2 Op 23 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 5 mei 2015 wordt vooreerst gewezen op het door de verzoekende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 11 februari 2015 vrijwillig is teruggekeerd naar het land van herkomst en de mogelijke impact daarvan op het belang van de verzoekende partij, en vervolgens wordt de verzoekende partij uitgenodigd om eventueel nog te reageren op de in de beschikking van 9

maart 2015 opgenomen grond. De verzoekende partij stelt het volgende: “*Adv VzP gedraagt zich naar de wijsheid en heeft verder geen opmerkingen.*”

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de raadsman van de verzoekende partij en vanwege de IOM blijkt dat de verzoekende partij op 11 februari 2015 vrijwillig is vertrokken naar het land van herkomst.

Aangezien de verzoekende partij op 11 februari 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.4 Met haar betoog ter terechtzitting doet de verzoekende partij echter geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent het belang bij het beroep tot nietigverklaring uit de beschikking van 9 maart 2015 – zij gedraagt zich immers naar de wijsheid van de Raad en heeft voorts geen opmerkingen – en de vaststelling dat de verzoekende partij op 11 februari 2015 vrijwillig is vertrokken en de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen met als gevolg dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET